



Ifjusági hetilap.

Megjelenik
minden vasárnap
egy nyomtatott íven
színes borítékkal,
és havonként egy képpel.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos

Sz. Kalocsa Róza.

Szerkesztői szállás :
papnövelde-utca 7 sz.
(hova a kéziratok és előfizetési
pénzek küldendők.)

Előfizetési föltételek :

Egész évre 6 ft. — kr.
Félévre 3 „ — „
Negyedévre 1 „ 50 kr

Jézus a tengeren

Oly csendes a tenger! rémes tánczát a vész
Eljárta már rajta . . .
Mit a vész úgy meg hányt, lágyan rengve hintál
Az eltáradt sajka.

— „Ní! amott egy ember! ki a tenger habját
Száráz lábbal járja!“
Szól az egyik sajkás, s esodálkozó szemmel
Tekintenek rája.

És járt... járt az ember, a rengő sajkához
Odább közeledve.
És az apostolok saját mesterükre
Ismerének benne.

S többi társai míg elálmélkodának,
Péter szólott: „Uram!
Cselekedj velem, hogy — miként te — a tengert
Én is járni tudjam!“

Hogy kérésének az Ur mindjárt engedett,
Kilépett a vízre.,
És a habok hátán bizton, bátran léprén
Ment, haladt messzire.

„Óh, ha ide veszek! . . . miért is hagyám el
Oly könnyen sajkámat?!
Hát ha nem tarthat meg?“ A lelkében
Ily gondolat támadt. (titkon,

— „Uram, Uram segits... ah, segits... súlyedek.
Sirom lesz e tenger!“
Szólott az Ur erre: „lásd, mért kételked-
Mért oh, gyenge ember!“ tél,

* * *

Bár mily nagy vést sejts is; távolban, közelben
Hited meg ne ingjon, legyen rendületlen!

GÖNCZI JÁNOS.

Gizellának még egy regéje.

Írta : H. Elma.

A kik nem szívesen olvasták első regémet, tegyék félre e lapot, mert mint abban, itt is tulvilági lények viszik a szerepet, azt pedig nem mindenki szereti. Mondom tehát aki nem szívesen olvassa, dobja el, én legkevesbbé sem neheztelek érte. Engedjük Gizit beszélni.

A napokban kimentem a folyóhoz. A nap már alkonyodni kezdett a lég kissé kihült s az a picziny zöld csolnak oly hívólag himbálózott a parton, hogy nem állhattam ellent s óvatosan lelépdelttem hozzá. Nem volt szándékom eloldani, csak bele akartam ülni, hogy a friss víz kellemes legét szívhassam, s kezeimmel benne pacsokolhassak. De lássátok kedveseim, ama kis folyó, azaz inkább patak, oly nyugodt, örvénynek hirtelen sines benne, én pedig erősnek tartom karjaimat.

Eloldám tehát a csolnakot, melynek hátulsó részén helyet foglaltam. Kezdetben az evezővel kezdtem működni, s midőn a nád között vonuló egyenes utra értem, a lapátot koránnyruddéppel nyugodtan tartám, s a víz folyására biztam csolnakom haladását. Úgy sajnálom kedves barátnőim, hogy egy közületek kik itt mellettem ültök, nem volt velem, oly jól érzem magamat. Egészen elmerültem gondolataimban. Tudjátok, én mindennek, mit látok, okát s eredetét szeretem fürkészní; véghetetlenül kedves nekem a természet. Mosolyogni fogtok ugy-e, ha azt mondom, hogy a természet legszebb művének a — virágot tartom.

Előttem a csolnakban egy szép bokréta feküdt, a kertből hozám magammal, ezek bámulásába merültem.

Hirtelen felrezzentem, körül tekinték zavartatásom okát keresvén, csolnakom nem uszott már, hanem megakadt a sűrű nádban, hol a tiszta vizut kanyarodott.

Azt gondoljátok megrémülten? Nem én, sőt örültem, mert éppen oly helyre juték, hol a víz felszine el volt borítva széles zöld levelekkel, melyek közül vízi lilium s temérdek nefelejts emelkedett ki. Most már kedvemre szedhettem belőle, tökéletesen megvalék elégedve, csak a szunyogok enyelgése nem volt innyemre sehogy sem.

Ti talán segítségért kiáltoztatok volna? Én nem is kísérlettem meg ezt, ámbár nem leende sikertelen, miután a parton mindig vannak emberek. Meglepetést akartam Benőnek okozni, aki mint olyan szünidőző jogász esténkint e vízre jár ábrándozni. Szinte hangosan felnevettem e gondolatra. Kinevettem őt, pedig magam sem cselekvém másképp.

Megvallom kíváncsi is voltam már, miről lehet napnyugtakor csendes vizen, susogó nád között gondolkozni.

Most már tudom miért jár oda Benő, miről gondolkozik. Ő is bizonyosan miként én, elszunyad s tündérekéről álmodik.

Nem találjátok alkalmasnak e bevezetést? mert mondhatom ez a bevezetés, ezt a kirándulásomat ugyis ismeritek, még aggodalmat is okoztam mindnyájatoknak, midőn hasztalan kerestetek. Nem tudom a kimerültség, az enyhe lég, vagy a nád titokteljes susogása, vagy az erős virág illatt, de alkalmasint mindez együttvéve annyira elkábított, hogy nem tudom aludtam-e vagy csak felhevült képzelődésem vezeté szemeim elé ama képet, melyről beszélni akarok.

A víz felszínén elterülő levelekre finom, lenge alakok települtek, még csak meg sem mozdult érintésükre.

Mind oly szép volt, és ami legesodálatosabb, mintha valamennyi különféle virág lett volna, de a bűvös tekintetű szempár, gyönyörű piros ajk, hullámzó szőke, barna fürtök nem láthatók egy virágon sem. Egy közülök felemelé kezét s átlátszó ujjaeskájával csendet inte. Először azt hívé, hogy pajkosságból választotta ki a legmagasabb helyet, de látva mint hajol meg előtte a többi, eszembe jutott, hogy még az ily természet fölötti lények, azaz tündérek is birnak főnökkel, ők sem függetlenek. Kell egy kapocs, mely összetartja őket s kormányozza tetteiket.

Sejtelmem nem esalt, a legszebb volt a királyné s alattvalói a virágok tündérei.

— Ugy-e te szereted a virágokat? hangzék egyszerre fülembé, s ha ez a hang, ha csak legkevésbé is hasonlít emberi hanghoz, bizonyosan felébredek, annyira megrezzentem.

Nem tudtam felelni, nem volt erőm ajkaimat mozditni, de fölösleges is lett volna. Ama tündér bizonyosan gondolatomban tud olvasni, szavaimat talán nem is hallotta volna.

— Ha szereted, folytatá kedves mosolygással, egy nádhoz mint oszlophoz dőlve s ujjaival fürteiben játszva, akkor talán ohajtanád tudni, miként jöttek létre azok, ki birt annyi alakot, esodás színezetet s elragadó illatot adni nekik?

A teremtő nagyon szereti az embereket, bár gyakran talál hálátlanokra, de annál jobban szereti a jókat. A szeretet, mi amazokra is eloszlanék, mindez utóbbiakon öszpontosul, ezek készeresen boldogok, boldogok, mert megértik őtet, nem kívánnak mást, mint amit jósága rájuk áraszt.

Volt idő, midőn a tündérek még látható alakban jártak az emberek között. Az már nagyon, nagyon régen volt, akkor még csak jók éltek, mert övék a régibb uralom. Nem ismerék mi az ellenkező.

Az idő haladtával lassankint minden változott, a felsőbb hata-

lom elhatározá, hogy hagyjuk mi el a földet, s ezután csak időnkint csak olyanoknak jelenjünk meg, legyünk segítségére, kik érdemesek reá.

Mi tündérek nehéz szívvvel távoztunk, mert oly jól esett az, minden nyomorulton segíteni jó tettel s tanácsesal.

Én igen jó barátságban voltam egy kedves kis leánynyal, ő volt az erény mintaképe. Midőn elváltam tőle, azaz láthatlanná váltam szemei előtt, egy teljes fehér rózsza nyílt ki lábainál, ő meg ragadá, nem gondolt a tövisekkel, melyek vérző sebet ejtettek kezecskéjén. A fehér rózsza az erény virága, s miután az erény az ember tulajdonainak legnemesebbike, tehát a rózsza az első virág a földön s testvérei közt minden időben őt tekinték királynéul.

E tettemért jutalmul nyertem jelen rangomat: a virágok szellemének királynéjává lettem. De mily szomorú királynénak lenni alattvalók nélkül. Igyekeztem minél előab népessé tenni birodalmamat. Gondolataimban különzebbnél hülöncezbb virágok keletkezének. Mi volt nekem azokat alakkal, illattal ellátni? Mily boldogság szépet teremteni.

A virág mind szép, még az is, mely mérget tartalmaz. A kikiries mostoha gyermekem, mert ő az irigység virága.

Eleinte a mezőt hintém be apró virágokkal. Ugy szerettem őket. Leültem az erdőben egy fatörzsre, a gyöngyvirág csengő hangjára körém gyűltek mindannyian. Azok nem oly pompásak mint emezek itt köröttem, melyek még akkor nem léteztek. Valóban nem tudom, nem jobb volt-e egyedül vadvirágok tündérének lenni.

E kedves testvérek itt köröttem mind egyegy nemes növény képviselője. Látod, mily szép valamennyi? megismered roluk, hogy egy az ibolya, amaz a nefelejts, a harmadik a lilium, hortensia, jáczint szellemei.

Nem találod, hogy én a rózsára hasonlítok?

Miként a rózsának, ugy minden egyes virágnak megvan a maga története, melyek közül neked néhányat elmondok, csevegé tovább a kedves tündér.

Az én virágom történetét már tudod, hallgasd meg kis szomszédnőmet e bánatos fehér liliumét.

Távol innen kell követni gondolataimat elbeszélésem színhelyére.

Gyönyörű holdsugáros estén bepillanték egy terembe, melynek ablakai tárva voltak, a friss lég ömlött be; minden szép volt ott s minden oly szomorú. Hófehér ravatalon, fehér selyembe burkolt finom alak feküdt, márvány arczát egy sugara a holdnak érinté, de mintha visszapattant volna róla jéghidegsége miatt, nem világítá meg annyira, hogy vonásait kivethettem volna. Nem tártathattam magamat, besuhantam az ablakon közeledém hozzá.

Láttam arczáról, megtört szemeiből, hogy ő már a földön is a jóság angyala lehetett. Örültem találkozásunknak, mely a tulvilágban reám várt. Mily boldogság honolhatott környezetében e földön.

Távozni akartam, de belépett anyja a mély bú és megnyugvás sajtóságot vegyületével könyes szemeiben. Maradnom kelle. Gyermekekre borult, ajkai homlokát érinték s fejét hirtelen felemelé mert nem a hideg homlok fogta fel csókját, hanem egy eleven, illatozó, bársonysima fehér lilium, mely csókom helyén kivirult.

A gyöngéd anya leánya sirjára ülteté e szál liliumot, könyei áztaták naponta, az ő szellemével vélt találkozni fölötte. E szegény nőnek igaza volt, mert a lilium e kis bánatos szelleme — az ő leánya.

Nem hallottad soha a liliumot a halál virágának nevezni? Erős illatától tultömött légben nem egy élet esett már áldozatul.

Látom mennyire elszomorodál, ne busulj, a lilium szelleme boldogabb ám közöttünk, mint a földön volt. Ha olykor életére visszagondol, csak akkor szomorú. Egyedül ő tudja miért! Csergedező patak partján fiatal fáktól sűrű erdő szélén, egy kis fiú állott hosszú botra támaszkodva, pásztor lehetett, mert kevés távolban tőle báránycsordák legelésztek s fürödtek a még kissé hideg vízben.

Fürkészve tekintte maga körül s türelmetlenül rázogatta boglyas fejét.

— Istenem, Istenem, sohajtozá, az én kedves nénémnek, jó Margitomnak én ma virágot ígértem. Ő nem hitte, hogy már található, hisz még alig mult el a tél. De én akarok neki virágot vinni ő a legszebb leány a faluban, nem akarja elhinni, oly tulságos szerény. Azt azonban mégis beismeri, hogyha a mai misére virággal hajában jelemék meg, nem volna párja.

Mint a virágok tündérét legközelebből érdel minden, amirőlük szól. Figyelmes lettem e kis fiura. Mögötte egy bokorra telepedém s ujjaimmal a füvet megérintettem.

Ha az a kis leány szép, jó, szerény, legyen ez a virág is olyan, ékesitse haját vele.

Tovább mentem, be a faluba, meglátogatám Margitot. Leánytársnői körében volt, kik dicsekvéssel mulattaták egymást hiúságban vetélkedtek, egyik díszesebben volt öltözve a másiknál. Margit csendesen hallgatta őket, szép szemeit érdektelenül hordozá rajtuk. Szerénysége meglepett annál inkább, mivel kis öcsése igazat szólt, ő szebb volt a többinél.

Finom ajka mosolyra vonult, később felsikoltott, amint öcsé vígan a szobába rohant s nem nézve senkire, egy csomó csodás szép virágot dobott a leányka ölébe. Margit gyönyörrel szivta be

illatát, melyhez hasonlót soha sem élvezett. Templomba menve haját s keblét ibolya, a tavasz első virága ékíté.

Tudod mi a nefelejts? A nefejts szép szelíd szempár, mely akaratod ellen is elüzi lelkedbül a zord gondolatokat. A szent szüz birily szép szemekkel, az ő emlékezetére hinté az ur e virágot a földre, hogy midőn lépteid roszt utra vezérelnek, ezek folytonosan eszedbe juttassák: ne feledd, miszerint van fölötted valaki, aki megtérésedért imádkozik! Miben van annyi gyöngédség, jóság kifejezve, mint ennek tekintetében? Kinek a szíve ne lágyulna meg, ha ily esdeklő kék nefelejts azt mondja: bizzál!

Oh! én a nefelejtsről sok szép történetet tudnék mondani, de az idő rövid, máskor talán ismét találkozunk. Most még hallgasd meg a lothos, egy messze földön viruló fejedelmi virág — —

— Hopp!

E kiáltásra a tündérek egy másodperc alatt eltűntek, én nem láttam mást, mint a kamélia barátságos bucsu intését. Alig vevém magam észre — már ébren valék.

Benő csolnakja egy zökkenéssel kiüté az enyémet helyéből ő kiáltotta el magát.

Képzelhettek, mennyi szemrehányást kelle tőlem vigyázatlanságaért tőrnie. Ő azonban csak nevetett s azt mondá, ugysem várhattam volna ott be a reggelt, mert az én tündéreim bizony sem esőt, sem más földi vést fel nem tartóztattak volna rólam.

Benő szavainak igazságát beláttam, de azért nehezteltem reá s nem mondtam el neki mit hallottam.

Nem nagy ügyetlenség-e éppen akkor zavarni fel, midőn szép tündérem a lothos virág történetét akará elmondani? Oly kíváncsi voltam már előre is reá, mert láttam társnői között magasztos méltóságával, mikor a hold feltűnt az égen, akkor kezdenek levelei nyiladozni.

Most már ki fogja nekem a lothos, az est e pompás virágának történetét elmondani?

Egy vonás Murat király életéből.

(Folytatás és vége.)

És Joakimnak a legvitézebb férfinak könyek peregtek le arczán.

A hallgatók mindnyájan mélyen meg voltak hatva. Lipóna grófnő kis szünet után folytatá elbeszélését:

— Figyeljetek reám, mondá Joakim halk, esöndes hangon, ti igen vétkesek vagytok, de remélem, hogy erőtök s jellemetek is

lesz, tervemben segítségemre lenni. Kegyelmet adok, de e világra s kivált ezredetekre nevezve holtaknak kell lennetek.

Holnap az éj beálltakor ki fogtok vezetetni a pisai kapu elé, s mikor a vezénylő tiszt „tüzet“ kiált, ti holtan földre terültök. Ekkor hagyja el az ezred utolsó csapatja a várost. A sötétség segélyüinkre lesz. Egy biztos emberem targonczán kivisz a temetőbe a hol matróruhát és ezer ezer frankot fogtok találni. Két három napig egy bizonyos vendéglőben rejtőzködtek, aztán egy amerikai hajón elhagyjátok e hazát és becsületes derék emberek lesztek. Legyetek okosak és engedelmesek, most mehettek. Családotokról majd gondoskodom én.

A katonák könnyeikkel áztatták Murat lábait és megesküdtek, hogy ő meg lesz velők elégedve.

Minden Joakim rendelete szerint történt. Az ezrednek megadták a szigorú példát és még sem ontottak vért, a császár pedig megköszönte Joakimnak, hogy csak három embert áldozott fel. A császár sohasem tudta meg e nagylelkű eselt, a mely sokáig titok maradt, csak én és egyik legbensőbb barátja tudtuk azt, de most már minden veszély nélkül felfedezhettem.

Ezen elbeszélés után az özvegy annyira meg volt hatva, hogy kénytelen volt termeibe visszavonulni, hallgatói is megindultak és némán szemlélték a király arcképét, mely őt lóháton a nápolyi kikötőben vágatva ábrázolá.

* * *

New-Orleans közelében, egy erdő szélén csinos majorba menekült az eső elől egy vadász 1831-ben. Az idegent egy már éltes asszony vezette a tiszta egyszerűen butorzott szobába, melynek falait a francia hadsereg hőstetteit ábrázoló képek díszíték.

— A mint látszik, mondá a jövevény francia nyelven, jó esillagom földiek közé vezetett.

— Az ur francia? kérde az öreg asszony.

— Igen asszonyom és pedig „jó“ francia. Ezeken a képeken is vannak rokonaim.

Fiam a kertben van majd behívom, igen örülni fog a szerencsének.

— Fia is francia?

— Igen uram, viszonzá az öreg anya, kissé vonakodva, már régóta itt lakik, de nem bánta meg soha; ez a major övé, igen boldogok vagyunk.

E perczen belépett a házigazda.

— Ez az ur, kedves fiam földink, mondá neki az anya, megisztelt bennünket látogatásával. Nálunk akarja a vahas elvonulását megvárni.

A majoros katonásan tisztelgett, néhány udvarias szót rebegetve Igen meg volt hatva, s miután első zavarából magához tért, remegő hangon kérde:

— Uram, illetlennek fogja kérésemet találni, de kénytelen vagyok neve után tudakozódni, önnek vonásai —

— Kedves barátom ez az egyetlen kérdésre nem válaszolhatok. Más nevet is mondhatnék, de inkább hallgatok. A ki az én nevémet viseli, annak nem lehet hazudni. De szabad most, miután vonakodtam nevémet megmondani, önnek a nevét kérdeném?

A majoros mosolygott és nem felelt.

— Ugy látszik, hogy önnek is el kell hallgatni nevét?

— Ugy van uram; a név a melyen hívnak nem az én nevem. Itt Claude Gérardnak neveznek.

— Különb, mondá az öreg asszony, ne gondolja, hogy fiának talán pirulni kellene neve miatt, — vannak okok — a melyek —

— Épen úgy mint nékem, szakítá félbe a jövevény. Csak azoknak mondom meg nevémet, a kik érdemesek rá és ti azok vagytok. Én Murat Achilles vagyok, a nápolyi király fia.

Claude Gérard és anyja mint ha villám sújtotta volna őket, a földre borultak. A herceg, ki amerikai polgár volt, nem fejtette meg magának e feltűnő viseletet, de Gérard, a mint magához jött, a nápolyi király babérkoszoruzott képére mutatva mondá.

— Ott van dicső férfin; neki köszönhetem életemet, minde-nemet, egykor meg kellett volna halnom.

— Becsülettel? kérde Murat Achilles.

— Becstelenül. Megfeledkeztem kötelességemről, megérdemeltem a halált. Két bűntársammal a livornoi kapu elé vezettek, ott ránk löttek és mi, mintha meghaltunk volna, földre estünk. Murat király rendelte így. Az ő segélyével jöttünk Amerikába, két társam két éve mult, hogy New-Yorkban meghalt. Munkálkodtam és most boldog vagyok, a mit csak ön atyjának köszönhetek. Anyámat kit halálomról tudósítottak, néhány év után levelem által Amerikába hívtam magamhoz. A szegény asszony, a ki oly sokáig siratott, majd meghalt örömeiben, mikor megint meglátott. — Ha most királyi jótevőm fia életemet, jószágomat, karomat kívánja akkor minden övé. Rendelkezhetik velem.

— Ráismerek a nagylelkű Joakimra, szólt Murat herceg.

— Még sok másnak is megkegyelmezett, mondá Gérard.

„De ő nem talált kegyelmet.“

Közli:

DÖMÖTÖR KÁRQLY.

A római naptár.

A római naptár Romulus, Róma alapítója által hozatott szokásba 754-ben Kr. e. ki az évet 10 óra osztotta.

Az év első hava Márcziusnak neveztetett, Mars hadisten tiszteletére, s 31 napja volt. Ez után jött Aprilis a fejlődés, mivel e hónapban minden fejlődésnek indul, 30 nap. Május, az idősb; a senatorok tiszteletére 31 nappal. Junius, az ifjabb a nép tiszteletére 30 nap. Quintilis, ötödik, 31 nap. Sexteles, hatodik, 30 nap. Septembri hetedik 30 nap. Oktobris, nyolczadik, 41 nap. November kilencezadik 30 nap, Deczember, tizedik, 31 nappal.

Romának második királya, Numa Pompilius, 669-ben még két hónapot csatolt hozzá Januáriust a béke isten Janus tiszteletére és Februáriust, az engesztelődés hava, előbbit 31 utóbbit 28 nappal. Elhatározta, hogy az év mely tehát 364 napból állt, Januárral kezdődik.

E beosztásból eredt rendetlensége az évnak, a hold és napévre nézve, oly nagy volt, hogy Julius Cäsär a Phartalusnáli csata előtt 48-dik évben K. e. jónak tartotta a kiegyenlítést.

Parancsára Sisibius alexanariai csillagász, elrendezte az évet a nap pályafutása szerint; így tehát minden évre $365\frac{1}{4}$ nap esett, de az egy negyed napot azaz 6 órát minden négy évben egy nappá vette össze, és Februárhoz csatolta s e negyedik év szökő évnak neveztetett.

Az idő különbsége, az év ez átalakítása által 90 nap idő különbség volt, a jövő évnak tehát 45 év K. e. 15 hó azaz 444 napból kellett állnia és a zavaros évnak (annus confusionis) neveztetett.

Julius Cäsär tiszteletére Quintilis vagy is az ötödik hónapot Juliusnak nevezik az idő óta s pár év múlva Sexteles is az első római császár Octavianus Augustus tiszteletére Augustusnak neveztetett.

A rómaiak előtt nagy eseménynek tekintetett egy év lefolyása Róma építésekor kezdtek számlálni s minden évhez consuljok nevével, mint jelzót hozzá adák.

Különös módon tartották számon hónapjaik napjait. Nem hétre osztották, hanem minden 9-ik napon vásárt tartottak Rómában s ezen időszakot Nundinaenak nevezik.

Minden hó első napját Calendae-nak hitták, Márczius, Május, Julius és Oktoberben a 7-ik napot Nonae a 15-iket pedig Idus-nak nevezték, a többi hónapokban pedig 5-ik volt Nonae és Idus a 13-dik nap.

Julius Cäsär által megjavított római naptár a keresztények által is elfoglatott, de miután a nap 11 perczel 130 év alatt egy

egész napot tesz, tehát a 16-ik században XIII. Gergely pápa elrendelte a római katolikusok közt, hogy 1583. évben és pedig Oktoberben 10 nap kimaradjon, úgy hogy e hóban 31 nap helyett 21 volt. Oktober 4-ikéről, mely esötörtökön volt, 15-kére ugrottak, melynek hétfőnek kellett volna lenni de így péntekké lett.

Azonban még most is számítanak némely keresztény országban a régi naptár szerint, és a különbség a régi és új, azaz, a Julius Cäsar és Gergely naptár közt 12 nap különbség van.

M. MARISKA

Ilonka szünórái.

Nincs színház! Illetőleg a nemzeti színház zárva van. Szegény Ilonka, legnagyobb öröme, legkedvencezbb multságának vége! Ide nem mondhatják: kis leánynak, nem való mindenüvé menni, mint mikor a császárfüdői bálókba kívánkoztam...

De hát miért van a színház zárva? Hát úgy mint nekünk iskolai szünidőnk szokott lenni, úgy a színészeknek is van egy hónapi szabadság idejük. Vajon Prielle Cornélia hogyan idézi elő a kedélyes mosolyt, száz meg száz érdekléssel rajta függő szemben? (Nagy Károlyban) Hát Szigeti remek arczjátékával, hol indítja kaczagásra az egész közönséget, vagy Szerdahelyi hol csiuntalanodik? Hát Tóth József, kinek művészi tehetségéhez csak úgy tekintünk fel a magasba, akármilyen nemű szerep legyen is az övé, ki előidézni bír bennünk mindenféle érzést, legyen az bár mennyire elütő is egymástól. Valjon melle, torka jobban van e már? adja Isten! És Lendvay, meg a kis Lendvayné meg a hősies Felleki s bájos neje, meg mit tudom én még hányan, kiknek annyi élvezetes órát köszönhetek... és kiktől a színpadon annyi életigazságot tanultam...

Ezek tehát mind elmentek, elbucsuztam tőlük, mikor utoljára láttam őket játszani, majd milyen jó lesz, ha újra előjönnek.

Hanem kárpótlásul aztán elél megyek a császárfüdőbe, nem a bálókba ugyan, hanem csak az uszodába, olyankor, mikor alkalmam van, mint pl. ma, egy kis vidéki rokonom jött hozzánk, tehát annak kellett mindent megmutatni.

Hát először is gőzhajóra mentünk, és aztán a lánczhid alatt keresztül hajózva a nagy, széles Dunán, elértünk a gyönyörű fekvésű császárfüdőhöz.

A mint a hajóból kiszálltunk a parton, a tulajdonképeni fürdő előtt sétatér terül szép szökő kuttal, azután bementünk a női uszo-

dába, hanem míg ott az ajtót megnyitották idóm volt azt a két márvány szörnyet a bejáratnál megtekinteni. Két oroszlán van ki faragva márványból, ezek őrzik a különféle színes üvegű ajtót, de milyen pompás faragás ez, mennyire, ki domborodik minden alakja. És a fő! mily különös szeszély, az oroszlán alakjához női főt alkalmazni és még milyen szép főt! sokáig elgondolkoztam rajta, vajjon az oroszlán olyan szelíd-e mint az a remek leányarcz, vagy a nők olyan erősek mint az oroszlán, vagy mit jelképezhet ez?

Hanem merengésemből kis unokahugom rángatott fel, ki az uszoda belsejét is szemügyre akarta már venni; egyébiránt kis hugom türelhetlensége ellen már az előtt is okom volt panaszkodni.

Ugyanis utközben, ha az előtte menők nem mentek elég gyorsan, a férfiakba rendszeren beleütközött, a nők uszályát összegázolta, nem győztem eléggé figyelmeztetni, pedig mondtam ám neki, hogy ódes anyám engem az ilyenekért rendszeren megpirongat.

Fejével egyett vágott, ajakát kissé lepittyesztette és elkezdett kezével hadonázni és az utcza tulsó oldalán levő kirakatokat mutogatni s felőle hangosan kérdezősködni, ugy hogy mindenki felénk fordult, pedig bizony Pest utczái épen nem szoknak üresek lenni.

Igaz, hogy aztán én sem állhattam meg, hogy azt ne mondjam: ejnye hugom, minket jobban megnéznék mintha becsületesen mennénk.

Erre ő daczos fejmozdulatát ismételve azt válaszolá:

— Azért van szemök.

Tehát mi bementünk az uszodába. Milyen különös, ennek vize kékes zöld, olyan mint a tengeré, tiszta átlátszó, hogy fenekét is láthatja az ember, mely ki van deszkázva; a víz természetűől langy meleg.

Nagy tágas négyszög az uszoda, körül apró piczi szobácskákkal, ellátva, ezek az öltözők. Gyors és pontos, előzékeny szolgálát.

Fürdés után átmentünk a tulajdonképeni udvarba, ez egy tágas nagy négyszögű tér zöld fákkal, híres platánok beültetve, hol tartatni szoktak a fürdői bálók is (Ilonka igen sokat foglalkozik a bálókcal, ugy látszik ez vágyainak netovábbja, pedig igazán nem gyermeknek való odajárni, hova még a felnőtt leányokat is csak ritkán viszik. Szerk.) Anyám, ki velünk volt, itt a platán fák alatt rendelt nekünk villásreggelit. Hanem az én kis hugom ezt is megkeseríté, én nem tudom miért, de igen kellemetlenül ha réám, ha valaki tányérán a villát nyikorgatja, azután kértem, hogy a hust a tányéron ne vagdossa össze, mert az már nem szokás, hanem egyék két kéz befogott evőeszközzel. Erre aztán ő a vizes poharat feldöntötte, az abroszt meg lerántotta.

Hiszen az igaz, hogy nem valami nagy véték, nem bűn, ha az ember a szokás és a divat ellen vét, de anyámtól mindig azt hallottam, hogy leányoknak szerényeknek, egyszerűeknek kell

lenniök, és azoktól sokkal több finomságot követelnek mint a fiuktól; pedig ha az ember helytelenkedik, az általánosan bevett szokás ellen vét, akkor már feltűnik magaviselete, és a feltűnés által elveszíti a szerénységet.

Azt ugyan magam is nem egyszer tapasztaltam már, hogy némely egyének a jelenléte olyan kedvesen, olyan megnyugtatólag hat az ember kedélyére és teljesen felvidulunk, másoknak a magaviselete meg leverő, nem is tudná az ember miért; de olyan kellemetlen érzése keletkezik, kedvetlen, haragos. Ama fajta egyéneket nevezük aztán „kedves jó egyéneknek“ emezek pedig a kiállhatatlanok osztályába sorozhatók.

Ha ma Ilonka is olyan kiállhatatlan kedélyben volt, daczára, hogy a császárfürdőbe mehetett, mentsék ki kis olvasói, mert ennek a kis rokon volt az oka. hanem máskor kerülni is fog minden ilyen alkalmat, hogy jó kedvü maradhasson

Tavaszi örömek

Egy gyönyörű májusi nap a gyermekszobában rendkívüli öröm uralkodott; mivel atyám megígéré, hogy egész heti jóviselünkért, ma délután a szép nyájas májusi nap tiszteletére sétát teszünk, még pedig kedvencz helyünkre, melyet a zord tél miatt oly soká nélkülöznünk kellett, a solymosi várromhoz. Az egész regg beszéd tárgya természetesen csak a tervezett séta volt, és alig vártuk azon percet midőn elindulhattunk. Nagysokára megérkeztünk az, s mi megindulánk. Én Luiza barátnémmal, ki szintén velünk volt, a többieket elhagyva előrementem s saját jókedvünkben a többieket elhagytuk annyira, hogy nem voltak képesek bennünket követni. Anyám már haragos kifejezést öltve integetet utánunk és sajnálni kezdé, hogy eljövételünket megengedé de mivel már atban voltunk tudtuk, tudtuk hogy vissza nem küldenek és így kevesebbé hatott reánk kedves anyám jogos haragjával. Végre atyám — ki a pajkoskodásnak szintén nem barátja — azzal ijesztett ráunk, hogy nem fogja velünk közölni azon népregét, mely a solymosi, világosi és lippai várromhoz van csatolva és melyet nekünk a várnál megérkezve elbeszélni akart. Ezt hallva mindjárt engedelmeskedtünk és szép esendesen mentünk a többiekkel, kivéven Luizát, ki még sem állhata ellent öcsémmel néha kötödni és egy-egy pillangót fogni. Végre a kitűzött helynél voltunk. Valóban gyönyörű látványt nyújt a [szemnek azon zöld gyep pászit, mely a hegy tövével zöldelt. Kivált Luiza el volt ragadtatva e várrom látásán.

„Ah Istenem, mily szépen tekint le reánk e várrom, kiálta fel Luiza, mily roppant magas szírtén áll, az ember alig képes felmászni.“

„Az igaz mondá atyám, hogy nehezen lehet feljutni daczára az oda alkalmazott kőlépcsőknek, de ha az ember egyszer fenn van, fáradsága a gyönyörű kilátás által, mely az egész vidék fölött kinálnálkozik, eléggé meg van jutalmazva. Hát ha még e várnak a monda szerinti felépítését és rombadőlését ismernéd, tudom, hogy bámulatod a legmagosabb fokra szálland.“

„Beszélje kát kedves bácsi, kéré Luiza, hisz látja milyen szófogadók vagyunk.“

„A mi a szófogadást illeti, biz abban még nem szolgálhattok példányképül, de azért mégis elfogom e történetet beszélni. Hanem előbb másszuk meg a hegyet, majd ott egy fal árnyékában elbeszélhetem.“

Erre a gyermekek ujongva kezdtek a meredélyes szírtre kapaszkodni, mely valóban nehezen ment. En ki ily alkalmakkor mindig és mindenütt első vagyok, gyorsan kapaszkodtam felfelé, szüleimet, Luizát, testvéreimet és az eleséget hozó eselédet hátra hagyva. Midőn a vár szikla ormára értem, majdnem lebuktam annyira szédült a fejem a magasságtól és egy töredezett falba kellett fogódznom. Nemsokára a többiek is fenn voltak és miután mindent megtekintettünk, mindent megcsudáltunk, egy még épségben maradt fal mellett leültünk és anyánk gondoskodásából elhozott jó friss vajjas kenyérünket nagy étvágygyal költöttük el, mert a tavaszi lég és a sok ide s tova futkározás éhségünket felizgatta, ez pedig türelmetlen vendég, melyet nem lehet várakoztatni; de midőn ennek is eleget tettünk, hálát mondtunk a mindenek adójának és kedves atyámat körülfogva az esbeszélésre ostromoltuk, ki kérésünknek engedve ekkép kezdé elbeszélését :

„Régen, régen, midőn még Solymos hegye körül pusztaság volt, egy királynak három leánya, kiket atyjok egy nagy bűn miatt házából kiűzött, e hegy tövénél telepedtek meg.“

Sokáig nem tudták, hogy mitévők legyenek, mivel atyokhoz vissza nem térhettek és királyi pompa után mégis vágytak. Egy napon midőn a hegy körül sétáltak, felébredt bennök a vágy a hegyet megmászni és onnan a vidéket megtekinteni. A mit gondoltak mindjárt meg is tették és igen meglepettek a pompás látvány által, kivált midőn észrevették, hogy a hegyről jobbra és balra nem ép egyenlő távolságban szint oly magas hegyek nyulnak fel.

Mindjárt elhatározták, hogy a három hegyormon, mindegyike azon roppant nagy pénzüsszegeből, melyet atyjoktól hoztak, várat építtetnek maguknak, hol mint független királynék fognak eselédek fölött uralkodhatni. A gondolatot nyomban tett érte. Hogy egymáshoz közel lehessenek, egy oldalon a sóly-

mosi hegytől a lippaiig, más oldalról a világosig bikabőrből hidat csináltattak és így a távolság daczára is mindennap együtt lehettek.

Mig a várak készültek egy hét a másik után telt el. A várak bevégezése előtti napon mert mind a három egyformán építettet és így egyszerre készült el, mind a három testvér Solymoson gyült össze. Együtt örültek már majdnem kész kastélyuknak, de kivált annak, hogy ők is királynék lesznek. Midőn egymástól elbucusztak a solymosi hercegnő ekkép szólt: Ha a jó Isten úgy akarja holnap felépült kész váramban fogadhatlak el benneteket kedves testvéreim. És ha Isten akarja, úgy én titeket holnapután, mondá a világosi.

Mire a lippai — mint szerfölött gógös — ekkép zárá be a társalgást: „Ha Isten nem is akarja váram ma mégis egészen készen lesz.“ Alig ejté ki az istentelen e szavakat, midőn Isten boszszuló haragja megreszkedteté alattok a földet s mind a három vár romba dőlt. —

„Oh be szép volt“ kiáltának fel a gyermekek.

„De ugyan mondja csak kedves bácsi és ez mind igaz?“

„Dehogy igaz, hiszen azért monda, melyet a nép többnyire az ősiességhez szokott kötni. De azért például szolgálhat minden gonosz embernek, ki Istent semmibe se véve, ily káromló szavakat ejt ki ajkán. Azért édes gyermekeim főkép arra törekedjete, hogy miként a jó Istent szeretitek ép úgy féljete jogos haragjától mely lyel az embert tizediziglen is megszokta büntetni.

„Oh, mi mindig jók és istenfélők akarunk lenni, mondók, de mégis főfeladatunknak fogjuk kitüzni a jó Istent szivből szeretni és így nem lesz alkalmunk a másikat elkövetnünk.

„Helyesen gyermekeim, mondá anyám, de most térjünk haza, mert ime esteledik és nekünk hosszú utat kell még megtenni.

Vigan indultunk hazafelé s megköszöntük kedves atyámnak azon örömet, melyet a séta és elbeszélés által szerzett.*)

KNOPFLER LAURA.

Kálmán diák szünoráj.

— A császárfürdői bálók, —

Annak a közönségnek, mely a nyarat vagy ennek legalább egy részét Budapest falai között szokta átizzadni, legkedvesebb

*) E várromokat — miket a köznép máig is leányvár-nak hi, magam is láttam, csak több ily hazai regét kérünk a derék szerzőnőtől.

Szerk.

mulató helyei közé tartozik a császárfürdő. Nem kevesebben járnak oda mulatni, szórakozni, menekülni a por elől, mint gyógyulást keresni, s azt hiszem, mindazon sokféle ital közül, melylyel a császárfürdő és vendéglőse szolgálhatnak, legkevesebb fogy el a meleg forrás gyógyvizéből. És e közkedveltséget a fürdő megis érdemli mind fekvésénél, mind ügyes berendezésénél, esinosságánál, tisztaságánál, mind pedig vizének hatalmas gyógyító erejénél fogva.

Hogy e szép hely a fiatalok előtt is minél vonzóbbá tétessék arra való a híres császárfürdői bálók, melyek az ezelőtti nyara-kon minden szerdán, az idén azonban csak minden második szerdán tartatnak. A fiatalságnak annyi kedves emléke van ezekhez a bálókhoz kötve, a fővárosi élet, zaj, változatosság oly sajátságosan kedves képét hordják magukon, s a bennök néha-néha résztvevő idegeneknek, külföldieknek annyi dicséretében részesülnek, hogy nem tartjuk fölöslegesnek egy pár szóval az utolsóról, mely ezen a héten volt, kis olvasóink előtt is megemlékezni.

Szerdán este a nyolcz órai helyi gőzös zeneszó mellett hagyja itt a pesti partot. A jó ismerősök kendőiket lobogtatják a hajó felé és jó mulatást kiáltoznak a hajón ülő boldog ismerősöknek. A hajón ülő boldog ismerősök azonban nem sokat hajtanak e lobogtatásra és kiáltozásra inkább egy vizsga tekintettel akarnak meggyőződni előre, hogy jól fognak-e mulatni? A hajón van-e ez vagy az? Itt vannak-e ezek és ezek? Jaj nem látok senkit. Amott áll a kémény mellett és még nem vett észre. No, esakhogy itt van A jó mulatás bizonyos. Isten hozta, isten hozta. Tánczol-e? Nem én. Egy egy szomorú pillantás. Vége a mulatságnak. Amott öröm és mosolygó tekintetek, melyek előre kezeskednek, hogy a mosolygó legszebb emlékeit fogja szaporítani ez a bál. És ha nem úgy lesz? Eh ki lát a jövőbe? Legalább úgy gondoljuk a hajón míg a katonai zene harsog, a habok lecsognak és a nap nyugszik És milyen társaság ez itt, a melyet két hetenkint csak egyszer viz hátán a boldog hajó. Csupa szárnyatlan angyal s még az jut az embernek eszébe, hogy a mennyországba utazik.

Csing, esing, esing, Az ut célja elérve. Mem ugyan a menyország, csak a császárfürdős kikötő. Hol van ez? Hol van az? Ide a karját, vezessen ki. A szép karaván megindul s a gyógyudvaron padot foglal.

Nemsokára rá rántják a esárdást és kezdődik a bál. Milyen szép gyönyörködtető látvány ez. A suttogó, terebélyes platánok védőleg terjesztik ki ágaikat az egész „szabad tánczterem“ fölé. A visszaeső lámpák ragyognak, csillognak mindenfelé, de világosságot az igaz mentül kevesebbet terjesztenek. Hasonló hiányosság miatt vádoltatnak legfőképp az idősebbek-, és dicsértetnek mindenk fölött a fiatalok részéről a platán lombok körül lecsüngő színes

lámpák. Az egyik zöld a reménykedő felé tekintget, mielőtt egy hideg szó, vagy tekintet megfojtja benne a reménységet és dühösen szeretné, ha minden zöld lámpa egyszerre aludnék ki. A vörösek, pirosak, szóval a láng színéhez, az emésztő tüzhöz hasonlítóok szinte kedvencei a fiatalságnak s az épen most említett szerencsétlenség esetére még lángolobbaknak, még pirosabbaknak tetszenek. Van a ki ábrándos szemekkel a fehérek felé nézeget, — de minél kevesebb. Azonban a lámpáknál fényesebben világítanak a szemek. Mi ugyan nem tennénk a világért se, de a tánczolóok kilencz tizedrésze kész lenne megesküdni rá, hogy úgy van. De nincs is mit esudálkozni elragadtatásukon s nem lenne még a miénken sem. Valóságos tündérvilág ez itt. A sok röpülő ruha piros, kék, zöld és sárga szalagjaival és a sok vidám és nem vidám mosolygó és nem mosolygó, fiatal és ... (de ne menjünk nagyon messze az ellentétek keresésében!) arcz meg újra kétségbe hoznak bennünket, hogy a katonazenés gőzös nem oda szállított-e a hova először képzeltük. Mindegyik arczon az elragadtatás pirja, sokon a boldogság, sokon egyéb tükrözik, de mindegyik méltó tárgyul szolgálhat a figyelmes szemlélőnek.

Hát a táncztermen, melyben barátságosan férnek meg együtt cylinder és pörge kalap, frakk és atilla, igaz érzés és csalfa kaczer ság, e tarka világon kívül mi történik? Ott vannak az asztalok drága ételeikkel, apró boros palaczkáikkal, sodavizeikkel és gyermekeik boldogságában innen távolról esöndesen gyönyörködő édes apákkal, korán megvénült fiatal emberekkel és szórakozást itt kereső bús magyarokkal.

Ebből áll a tarka világ, melyre hol sötétség borul, hol a méla hold bámul a szerint, a mint holdas vagy holdtalan időben tartatik a bál.

Nem vágyódnak-e még e zajba, ez élénk, vidám helyre e lapok kis olvasói? Hagyják, hagyják, majd eljön ez ideje annak is. Minél később, annál jobb önökre nézve.

A juliusi számok legyőzhetlen akadályok miatt elkésven, mentül előbb ki lesznek pótolva. Szerk.

TARTALOM : Jézus a tengeren. Gönczy Sándortól, — Gizellának még egy regéje. Irta H. Elma. — Egy vonás Murat király életéből. Dömötör Károlytól (Folytatás és vége.) — A római naptár. M. Mariska. — Ilonka szünórái. — Tavasz örömei. Knopfler Laurától. — Kálmán diák szünórái. — A boritékon : Számrejtvény. — A megfejtők névsora. — Egyveleg.

Munkásság és szorgalom.

I. évi folyam.

32. szám.

1868. július 5-én.

A

MÉHECSKE.

IFJUSÁGI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap 1 íven, színes borítékkal.

Szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SZ. KALOCSA RÓZA.

Előfizetési feltételek:

(helyben házhozordással, vagy vidékre postán bérmentve.)

Egész évre	6 ft. — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

Előfizethetni:

Helyben a szerkesztőségnél, papnövelde-utca 7. sz. 1-ső emelet.
Vidéken minden postahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

PEST,

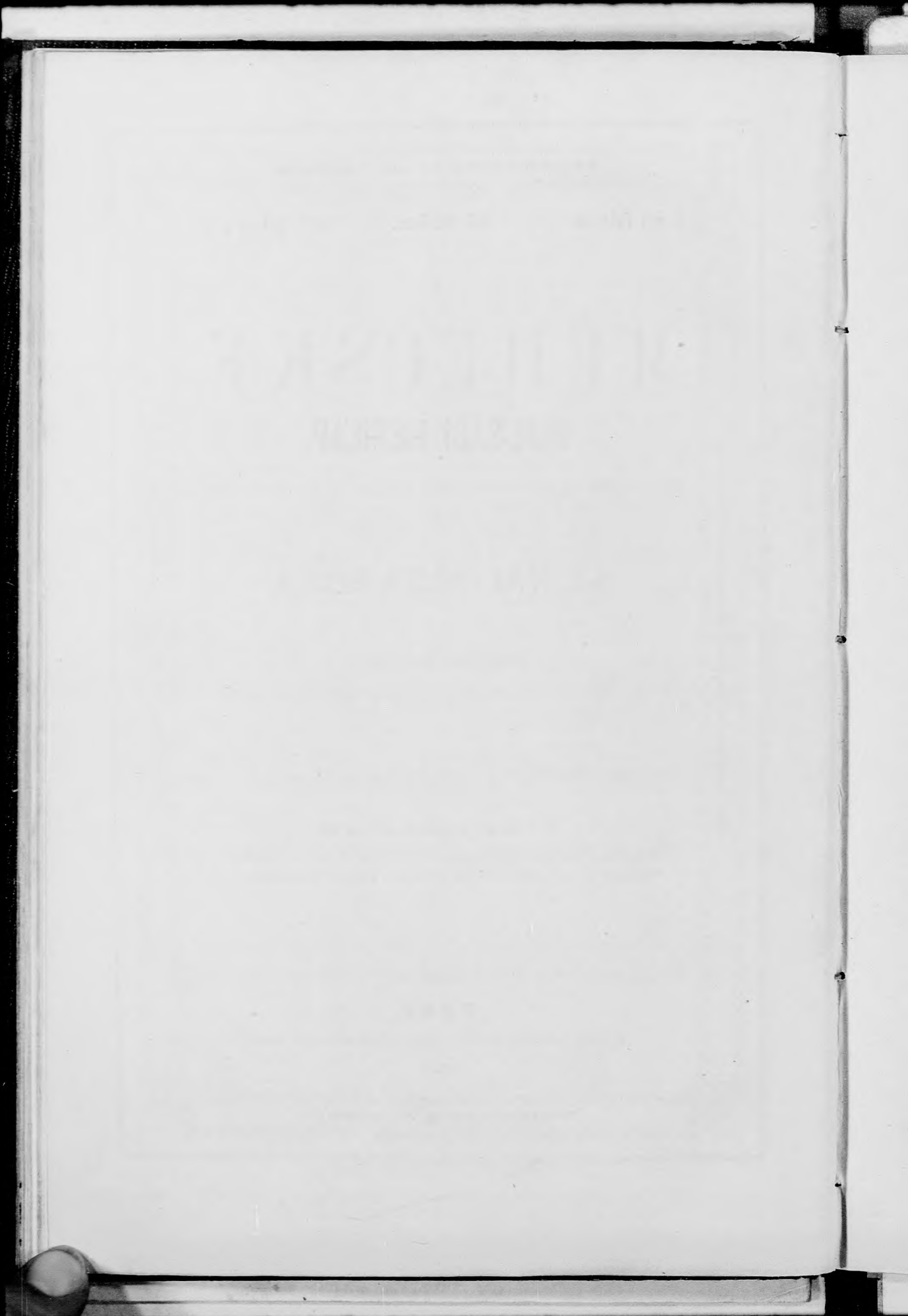
Nyomatott Noséda Gyulánál, Barátok-tere 8-ik szám alatt.

1868.

Vallásosság és erény.

Előfizetési feltételek és kegyeletesség.

Olvasottság és műveltség.



SZÁMREJTVÉNY.

Herresbacher Józseftől.

11. 12. Koronának alkatrésze,
De nem királyiak dísze.
7. 8. 7. 9. 10. Még műveletlen e nemzet
Keze alatt sok elvérzett.
7. 6. 8. Egyik érzésünk műszere
S egyszersmind arcunknak dísze.
8. 7. 9. 10. Gyermek! kérlek ilyen ne légy
O! fogadj szót és csak jót tégy.
3. 4. 11. 6. Nagy épület szokott lenni
S benne sok gép sokat tenni.
7. 6. 5. Az elsőt, ha hosszabítod
Időmértékül használod
7. 6. 7. 10. Ki ezt kicsinyenyl elkezdi
Fájdalom! nagygyal végezi.
1. 7. 9. Tisztaság egy é etszükség
Ki ezt teszi az ilyen lész.
3. 4. 7. 1. Uton és utfélen terem
Kivált kertben nem szeretem.
9. 11. 8. Bövelkedünk ebben nagyon
Erős tavaszi napokon.
1. 5. 3. 4. 2. 8. Ez légy nemcsak szóval, nyelvvel
Mutasd is szívvvel és tettel.
1—12. Bölcsöd ez majdan sírod is,
mely ápol s eltakar.
Rendületlenül légy hive
ennek hát oh magyar!

A huszonhatodik számban megjelent sakkrejtvény értelmét előfizetőink nem küldték be . . . ezért ez titok marad.

Ugyanott a számrejtvény értelme:

Székes-Fehérvár.

Megfejtették: Lavotha Irén, Huszka Mariska, Krutsay Mariska, Masiczay Irma, Krucsay Róza, Gurdélyi Ida, Huszka Ágnes, Pataky Jolán, Fröhlich Vilma, Adler Vilma, Reindl Luiza, Mildner Camilla, Pallaghi Iika, Veress Vilma, Vargha Ilona, Vargha Erzsike, Vargha Kálmán, Piller Magdolna, Nagy Ida, Földváry Erzsike, Szilágyi Ilona, Farkas Ilona, Farkas Fanni, Hankó Gizella.

Egyveleg.

Piros alma.

Piros alma beh szeretlek
Ugy szeretlek majd megeszlek,
. . . . No de mégis meg nem eszlek
Beteg anyámnak elteszlek,

V. Gy.

Ész vagy ösztön? Barátaim egyike, mondja K. V. természetrajzi leveleiben, a következő esetre tett figyelmessé: Cseresznyefájáról a hangyák minden érett gyümölcsöt elpusztítottak. Hogy

ennek elejét vegye, a fa derekát egy hüvelyknyi szélességen körül kente pipamocsokkal. A hangyák a mint csapatostul másztak fel a fára, a bűzös ragadós dologtól megijedve hanyatthomlok siettek vissza; azok melyek a fáról akartak lejönni, visszafordultak, felmásztak újra a gajjakra és úgy vetették magukat le a földre. Barátom örült, mert a fa rövid idő alatt megmenekült a tolakodó vendégektől. Hanem egy kis idő múlva csoportonként mentek fel a hangyák a fára, szájában mindenik egy parányi kis földet czipelt, és a legnagyobb vigyázattal rakták ezen kis piczi darabokat szoroson egymás mellé a pipamocsokba, úgy hogy lassankint egy kikövezett átjárat keletkezett, mindegy félhüvelyknyi széles, mit a kis állatkák, páratlan kitartással erősítettek és szélesítettek.

Ekkor aztán az egész sereg minden veszély nélkül feljuthatott a fára, mely csakhamar a falánk állatokkal megnépestült.

Hol van itt, kérdezi K. V., ilyen esetben az ösztön vagy az ész határa?

Az arabok babonás hite. Az arabok általában egy vendégszerető nép. Hitük azt tartja, ha valaki másnak kenyeréből és sójából vagy csak az utóbbiból is evett, szent kötelék által van vele összekötve. Mennyire tartanak e hitre, mutatja a következő példa:

Egy jó családból való Chacoub nevű fiatal ember, El-Lys-Es-Suffar fia, könnyelműség s rossz társaság által annyira vetemedett, hogy fokról-fokra alább szállván, utonálló lett.

Egy éjjel, egy már e czélra készített üregben, belopódzkodott Dirhem palotájába, ki Sirtanban helytartó volt. Már a sok aranyt, ezüstöt, drágaköveket s más becses tárgyakat, miket a helytartó termeiben talált, egy batyuba kötötte s el akart vele illani, midőn a sötétben egy szilárd tárgyra lépett, mely csikorgó zajjal lába alatt összetört. Azon hitben, hogy valami ékszer, lehajolt, felvett egy darabot, nyelvére tette, hogy megtudja, mi legyen. Nagy volt csalatkozása, boszantása, midőn a vélt ékszer helyett kőszót érzett nyelvén. Azonban hamar kész volt Chacoub határozatával. Annak sójából evett, kinek házában volt. Meghajolt a vendégszeretet szent törvényeinek. Kapzsiságát legyőzte vallásos hite. Eltávozott a nélkül, hogy a lopott tárgyakból a legcsekélyebbet is elvitte volna magával.

Nagy volt rémülete a főfelügyelőnek másnap, midőn a termék szokásos megnézésekor a tett rendetlenséget észrevette s a drágaságokat nem találta; még nagyobb lett az azonban, midőn mindent sértetlenül egy összekötött batyuban talált s az összetiprott sóból annak okát találta, hogy miért hagyta a tolvaj zsákmányát ott. Azonnal a helytartóval közölte a történetet, ki egy nyilvános hirdető által kihirdette, hogy a tolvajnak, ha ő benne bizik s megvallja vétkét, nemcsak nem bünteti, hanem még jutalomra is számíthat.

Chacoub hitt a helytartó szavainak s nem talált okot azt megbánni, mert Dirhem szolgálatába vette s kegyével elhalmozta.